Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B**

A TANÁCS 2003/48/EK IRÁNYELVE

(2003. június 3.)

a megtakarításokból származó kamatjövedelem adóztatásáról

(HL L 157, 26.6.2003, o. 38)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	A tanács 66/2004/EK irányelve (2004. április 26.)	L 168	35	1.5.2004
►**M2**	A Tanács határozata 2004/587/EK, (2004. július 19.)	L 257	7	4.8.2004
►**M3**	A Tanács 2006/98/EK irányelve (2006. november 20.)	L 363	129	20.12.2006

Helyesbítette:

►**C1** Helyesbítés, HL L 220, 11.8.2006, 16. o. (2003/48)

▼B

A TANÁCS 2003/48/EK IRÁNYELVE

(2003. június 3.)

a megtakarításokból származó kamatjövedelem adóztatásáról

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 94. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

tekintettel az Európai Parlament véleményére ([2]),

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([3]),

mivel:

(1) A Szerződés 56–60. cikke biztosítja a tőke szabad mozgását.

(2) A követelésekből eredő kamat formájában történő kifizetések valamennyi tagállamban az illetőséggel bírók számára adóköteles jövedelmet képeznek.

(3) A Szerződés 58. cikkének (1) bekezdése alapján a tagállamoknak joguk van adójoguk azon vonatkozó rendelkezéseit alkalmazni, amelyek az adózók között különbséget tesznek illetőségük vagy a tőkebefektetés helye alapján, valamint joguk van minden szükséges intézkedést meghozni a nemzeti törvények és rendeletek megsértésének megakadályozására, különösen az adózás terén.

(4) A Szerződés 58. cikke (3) bekezdésének megfelelően a tagállamok adójogának visszaélés és csalás elleni küzdelmet célzó rendelkezései nem szolgálhatnak a Szerződés 56. cikkében meghatározott szabad tőkemozgásra és fizetési műveletekre vonatkozó önkényes megkülönböztetés vagy rejtett korlátozás eszközéül.

(5) A kamatkifizetések adóztatására vonatkozó nemzeti adórendszerek bármilyen összehangolásának hiányában – különösen az illetőséggel nem bíró személyek által kapott kamatok kezelése tekintetében – jelenleg a tagállamokban illetőséggel rendelkező személyek illetőségük tagállamában gyakran el tudják kerülni a más tagállamból kapott kamatok utáni adózás bármely formáját.

(6) Ez a helyzet a tagállamok közötti tőkemozgások torzulását okozza, ami összeegyeztethetetlen a belső piaccal.

(7) Ez az irányelv a Santa Maria da Feirában tartott 2000. június 19-i és 20-i európai tanácsi ülésen, és az azt követő 2000. november 26-i és 27-i, 2001. december 13-i és 2003. január 21-i ECOFIN-tanácsi ülésen elért konszenzusra épül.

(8) Ezen irányelv végső célja az, hogy lehetővé tegye az egyik tagállamban kamat formájában megjelenő, de egy másik tagállamban illetőséggel bíró haszonhúzó természetes személy részére történő kifizetéseknek az utóbbi tagállam törvényeinek megfelelő tényleges adóztatását.

(9) Ezen irányelv célját a legjobban úgy lehet elérni, ha megcélozzák azon kamatkifizetéseket, amelyeket a tagállamokban letelepedett gazdasági szereplők a más tagállamban illetőséggel bíró haszon-

([1]) HL C 270. E, 2001.9.25., 259. o.
([2]) HL C 47. E, 2003.2.27., 553. o.
([3]) HL C 48., 2002.2.21., 55. o.

▼B

húzó természetes személyek részére vagy javára teljesítettek vagy biztosítottak.

(10) Mivel ezen irányelv célkitűzését a kamatkifizetések megadóztatására vonatkozó nemzeti rendszerek összehangolásának hiánya miatt a tagállamok nem tudják megfelelően megvalósítani, és azok közösségi szinten jobban megvalósíthatók, ezért a Közösség a Szerződés 5. cikkében megállapított szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket hozhat. Az e cikkben megállapított arányosság elvének megfelelően ezen irányelv az e célok megvalósításának érdekében megkövetelt minimumra szorítkozik, és az e célhoz szükséges mértéket nem haladja meg.

(11) A kifizető az a gazdasági szereplő, amely a haszonhúzónak kamatot fizet ki vagy közvetlenül annak javára kamat kifizetését biztosítja.

(12) A kamat és a kifizető fogalmának meghatározásánál adott esetben hivatkozni kell az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1985. december 20-i 85/611/EGK tanácsi irányelvre ([1]).

(13) Ezen irányelv hatályát – többek között a nyugdíj- és a biztosítási juttatások adózásával kapcsolatos kérdések kizárásával – a követeléseken alapuló kamatkifizetések adózására kell korlátozni.

(14) A tagállamok közötti kamatfizetésekre vonatkozó információ cseréjével lehet megvalósítani azon végső célt, amelynek értelmében azon tagállamban kell megadóztatni a kifizetett kamatokat, amelyben a haszonhúzó illetősége van.

(15) A tagállamok illetékes hatóságainak a közvetlen adóztatás területén történő kölcsönös segítségnyújtásáról szóló 1977. december 19-i 77/799/EGK tanácsi irányelv ([2]) már alapot biztosít a tagállamok számára az ezen irányelv által szabályozott jövedelmekre vonatkozó információ – adóztatás céljából történő – cseréjéhez. Ezen irányelven kívül az említett irányelv továbbra is vonatkozik az ilyen információcserékre, amennyiben az nem tér el ezen irányelvtől.

(16) Az ezen irányelv által szabályozott kamatfizetésekre vonatkozó, tagállamok közötti automatikus információcsere lehetővé teszi e kamatoknak a haszonhúzó illetősége szerinti tagállamban történő, ezen állam nemzeti törvényeinek megfelelő tényleges megadóztatását. Ezért szükséges kikötni, hogy az ezen irányelv alapján információt cserélő tagállamoknak nem engedélyezhetik, hogy az információcserének a 77/799/EGK irányelv 8. cikkében megállapított korlátjaira támaszkodjanak.

(17) A szerkezeti különbségekből adódóan Ausztria, Belgium és Luxemburg nem tudja az automatikus információcserét a többi tagállammal egy időben alkalmazni. Mivel különösen egy fokozatosan 35 %-ig emelkedő arányú forrásadó biztosíthatja a minimális szintű tényleges adóztatást, egy átmeneti időszak alatt e három tagállamnak forrásadót kell alkalmaznia az ezen irányelv által szabályozott megtakarításból eredő jövedelmekre.

(18) Annak érdekében, hogy elkerüljék a bánásmódbeli különbségeket, Ausztriát, Belgiumot és Luxemburgot nem kötelezik, hogy alkalmazza az automatikus információcserét azelőtt, hogy a Svájci Államszövetség, az Andorrai Hercegség, a Monacói Hercegség és a San Marinó-i Köztársaság a kamatfizetés vonatkozásában megkeresés alapján történő hatékony információcserét biztosít.

([1]) HL L 375., 1985.12.31., 3. o. A legutóbb a 2001/108/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 41., 2002.2.13., 35. o.) módosított irányelv.

([2]) HL L 336., 1977.12.27., 15. o. A legutóbb az 1994. évi csatlakozási okmánnyal módosított irányelv.

▼B

(19) E tagállamoknak az e forrásadóból eredő bevételeik nagyobb részét át kell utalniuk a kamat haszonhúzójának illetősége szerinti tagállamnak.

(20) E tagállamoknak elő kell írniuk egy olyan eljárást, amely lehetővé teszi a más tagállamban illetőséggel bíró haszonhúzóknak, hogy elkerülhessék e forrásadóztatást úgy, hogy a kifizetőjüket felhatalmazzák egy kamatkifizetésekről szóló jelentés készítésére vagy úgy, hogy annak egy, illetőségük szerinti tagállam illetékes hatósága által kiállított igazolást mutatnak be.

(21) A haszonhúzó illetősége szerinti tagállamnak biztosítania kell a kamatkifizetések bármilyen kettős adóztatásának elkerülését, amely e forrásadónak az ezen irányelvben meghatározott eljárásoknak megfelelően történő kivetéséből keletkezhet. Ennek olyan módon kell történnie, hogy a tagállam e forrásadót a területén fizetendő adó összegéig beszámítja, és a levont többletadót visszatéríti a haszonhúzónak. E beszámítás helyett azonban biztosíthatja a forrásadó visszatérítését is.

(22) A piaci zavarok elkerülése érdekében ezen irányelvet az átmeneti időszak alatt nem kell alkalmazni egyes hitelviszonyt megtestesítő átruházható értékpapírok kamatainak kifizetésére.

(23) Ezen irányelv nem zárja ki, hogy a tagállamok a területükön keletkező kamatra a forrásadónak az ezen irányelvben említettektől eltérő fajtáit vessék ki.

(24) Mindaddig, amíg az Amerikai Egyesült Államok, Svájc, Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino és a tagállamok vonatkozó függő vagy társult területei nem alkalmaznak az ezen irányelvben előírtakkal egyenértékű vagy azonos intézkedéseket, az említett országokba és területekre irányuló tőkekiáramlás veszélyeztetheti az ezen irányelv célkitűzéseinek elérését. Ezért szükséges, hogy az irányelvet ugyanazon időponttól kezdve alkalmazzák, amelytől kezdve az összes fenti ország és terület alkalmazza az ilyen intézkedéseket.

(25) A Bizottságnak háromévente jelentést kell tennie ezen irányelv működéséről, és javaslatot kell tennie a Tanács részére a megtakarításból származó jövedelmek tényleges megadóztatásának jobb biztosítása és a verseny nem kívánatos torzulásainak megszüntetése érdekében szükségesnek bizonyuló bármilyen módosításra vonatkozóan.

(26) Ezen irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat és az alapelveket, különösen azokat, amelyeket az Európai Unió alapjogi chartája elismert,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

BEVEZETŐ RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Cél

(1) Ezen irányelv végső célja az, hogy lehetővé tegye az egyik tagállamból eredő, a másik tagállamban illetőséggel bíró haszonhúzó természetes személy részére kamat formájában történő kifizetéseknek az utóbbi tagállam törvényeinek megfelelő tényleges adóztatását.

(2) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az ezen irányelv végrehajtásához szükséges feladatokat a belföldön letelepedett kifizetők elvégezzék, függetlenül a kamatot eredményező követelés kötelezettjének letelepedési helyétől.

▼B

2. cikk

A haszonhúzó fogalmának meghatározása

(1) Ezen irányelv alkalmazásában „haszonhúzó”: bármely természetes személy, aki kamatot szerez, vagy bármely természetes személy, akinek kamatot írnak jóvá, kivéve ha bizonyítja, hogy a kamatot nem az ő javára fizették ki vagy írták jóvá, azaz, ha:

a) a 4. cikk (1) bekezdése szerinti kifizetőként jár el; vagy

b) egy jogi személy, egy, a nyeresége után a vállalkozások adózásának általános szabályai alapján adózó szervezet, egy, a 85/611/EGK irányelvnek megfelelően engedélyezett ÁÉKBV vagy egy, az ezen irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében említett szervezet nevében jár el; az utolsóként említett esetben a kamatkifizetést végrehajtó gazdasági szereplővel közli az említett szervezet nevét és címét és amely ezen információt közli a letelepedése szerinti tagállam illetékes hatóságával; vagy

c) más haszonhúzó természetes személy nevében jár el, és a 3. cikk (2) bekezdésének megfelelően közli a kifizetővel e haszonhúzó azonosítási adatait.

(2) Amennyiben egy kifizetőnek olyan információ van a birtokában, amely arra utal: lehetséges, hogy a kamatban részesülő természetes személy vagy akinek a kamatot jóváírják, nem a haszonhúzó, továbbá sem az (1) bekezdés a) pontja, sem az (1) bekezdés b) pontja nem vonatkozik az említett természetes személyre, köteles ésszerű lépéseket tenni a haszonhúzó azonosítási adatainak a 3. cikk (2) bekezdésének megfelelően történő megállapítására. Amennyiben a kifizető nem tudja azonosítani a haszonhúzót, a kérdéses természetes személyt tekinti haszonhúzónak.

3. cikk

A haszonhúzók személyazonossága és illetősége

(1) Saját területén belül minden tagállam elfogadja és biztosítja azon eljárások alkalmazását, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a kifizető számára lehetővé tegyék a haszonhúzóknak és azok illetőségének a 8–12. cikk alkalmazásában történő azonosítását.

Az ilyen eljárásoknak meg kell felelniük a (2) és (3) bekezdésben megállapított minimumszabályoknak.

(2) A kifizető e minimumszabályok alapján megállapítja a haszonhúzó személyazonosságát, amelyek aszerint, hogy mikor jött létre az ügyleti kapcsolat a kifizető és a kamat kedvezményezettje között, a következőképpen változnak:

a) a 2004. január 1-je előtt létrejött szerződéses jogviszonyokra vonatkozóan a kifizető különösen a letelepedése szerinti államban hatályban lévő rendelkezések, valamint a pénzügyi rendszerek pénzmosás céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 1991. június 10-i 91/308/EGK tanácsi irányelv ([1]) alapján a rendelkezésére álló információ felhasználásával megállapítja a haszonhúzó személyazonosságát, amely annak nevéből és lakcíméből áll;

b) a 2004. január 1-jén vagy azután létrejött szerződéses jogviszonyokra vagy szerződéses jogviszonyok hiányában a végrehajtott ügyletekre vonatkozóan a kifizető megállapítja a haszonhúzó személyazonosságát, amely annak nevéből és lakcíméből, valamint – ha van ilyen – az illetősége szerinti tagállam által kiadott adóazonosító számából áll. Ezen adatokat a haszonhúzó által bemutatott útlevél vagy hivatalos személyazonosító igazolvány alapján állapítják meg. Ameny-

([1]) HL L 166., 1991.6.28., 77. o. A legutóbb a 2001/97/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 344., 2001.12.28., 76. o.) módosított irányelv.

▼B

nyiben ezen útlevélben vagy e hivatalos személyazonosító igazolványban nincs feltüntetve, a címet a haszonhúzó által bemutatott bármilyen más, a személyazonosságot igazoló okmány alapján kell megállapítani. Amennyiben nem szerepel az adóazonosító szám a haszonhúzó által bemutatott útlevélben, hivatalos személyazonosító igazolványban vagy személyazonosságot igazoló bármilyen más okmányban – beleértve lehetőség szerint az illetőségre vonatkozó igazolást –, az azonosítót a kedvezményezett útlevele vagy hivatalos személyazonosító igazolványa alapján ki kell egészíteni annak születési idejével és helyével.

(3) A kifizető a haszonhúzó illetőségét e minimumszabályok alapján állapítja meg, amelyek aszerint változnak, hogy mikor jön létre a szerződéses jogviszony a kifizető és a kamat kedvezményezettje között. A következőkben megállapított feltételekre is figyelemmel a haszonhúzó abban a tagállamban rendelkezik illetőséggel, ahol állandó lakóhelye található:

a) a 2004. január 1-je előtt létrejött szerződéses jogviszonyokra vonatkozóan a kifizető megállapítja különösen a letelepedése szerinti államban hatályban lévő rendelkezések, valamint a 91/308/EGK irányelv alapján a rendelkezésre álló adatok felhasználásával a haszonhúzó illetőségét;

b) a 2004. január 1-jén vagy azután létrejött szerződéses jogviszonyokra vagy szerződéses jogviszonyok hiányában a végrehajtott ügyletekre vonatkozóan a kifizető megállapítja a haszonhúzó illetőségét az útlevélben, a hivatalos személyazonosító igazolványban vagy szükség esetén a haszonhúzó személyazonosságát igazoló, általa bemutatott bármely más okmányban szereplő cím alapján, a következő eljárás szerint: az egy tagállam által kibocsátott útlevelet vagy személyazonosító igazolványt bemutató természetes személyekre vonatkozóan, akik kijelentik, hogy egy harmadik országban telepedtek le, az illetőséget azon harmadik ország illetékes hatósága által kibocsátott illetőségigazolás alapján kell megállapítani, amely a természetes személy állítása szerint a lakóhelye. Ilyen igazolás bemutatásának hiányában azon tagállamot kell az illetőség szerinti országnak tekinteni, amely az útlevelet vagy az egyéb hivatalos személyazonosító okmányt kiállította.

4. cikk

A kifizető fogalmának meghatározása

(1) Ezen irányelv alkalmazásában „kifizető”: azon gazdasági szereplő, amely közvetlenül a haszonhúzó javára kamatot fizet ki vagy kamatot ír jóvá függetlenül attól, hogy a gazdasági szereplő a kamatot eredményező követelés kötelezettje, vagy a kötelezett, illetve a haszonhúzó által a kamat kifizetésével vagy a kamat jóváírásával megbízott szereplő.

(2) Egy tagállamban letelepedett szervezetet, amelynek a haszonhúzó javára kamatot fizetnek, vagy kamatot írnak jóvá, szintén kifizetőnek kell tekinteni az ilyen kifizetéskor, illetve jóváíráskor. E rendelkezést nem kell alkalmazni, ha a gazdasági szereplő e szervezet által bemutatott hivatalos okirat alapján alappal feltételezi, hogy:

a) az egy jogi személy, az (5) bekezdésben említett jogi személyek kivételével; vagy

b) annak nyereségei az üzleti adózás általános szabályai alapján adóznak; vagy

c) az egy, a 85/611/EGK irányelvnek megfelelően engedélyezett ÁÉKBV.

Egy másik tagállamban letelepedett és e bekezdés alapján kifizetőnek minősülő szervezetnek kamatot kifizető vagy annak kamatot jóváíró gazdasági szereplő, a letelepedése szerinti tagállam illetékes hatóságával

▼B

közli a szervezet nevét és címét, valamint a szervezetnek kifizetett vagy részére jóváírt kamat teljes összegét, amely hatóság ezen információt továbbítja azon tagállam illetékes hatóságához, amelyben a gazdasági szervezet letelepedett.

(3) A (2) bekezdésben említett szervezet azonban választhatja, hogy ezen irányelv (2) bekezdés c) pontjában említett ÁÉKBV-ként kezeljék. E választás gyakorlása megkövetel egy igazolást, amelyet a szervezet letelepedése szerinti tagállam állít ki, és amelyet e szervezet mutat be a gazdasági szereplőnek.

A tagállamok a területükön letelepedett szervezetekre vonatkozóan megállapítják e választási lehetőség szabályait.

(4) Amennyiben a gazdasági szereplő és a (2) bekezdésben említett szervezet ugyanazon tagállamban telepedett le, e tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a szervezet megfeleljen az ezen irányelv rendelkezéseinek, amikor kifizetőként jár el.

(5) A (2) bekezdés a) pontja alól mentesülő jogi személyek a következők:

a) Finnországban: avoin yhtiö (Ay) és kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag és kommanditbolag;

b) Svédországban: handelsbolag (HB) és kommanditbolag (KB).

5. cikk

Az illetékes hatóság fogalmának meghatározása

Ezen irányelv alkalmazásában „illetékes hatóság”:

a) a tagállamokban bármely olyan hatóság, amelyet a tagállamok bejelentettek a Bizottságnak;

b) a harmadik országokban a kétoldalú vagy többoldalú adóegyezmények alapján illetékes hatóság, vagy ennek hiányában olyan más hatóság, amely illetőségigazolás kiállítására jogosult.

6. cikk

A kamat fogalmának meghatározása

(1) Ezen irányelv alkalmazásában „kamat”:

a) valamennyi, követeléshez kacsolódó, számlára kifizetett vagy arra jóváírt kamat, függetlenül attól, hogy jelzáloggal biztosított, vagy ad-e jogot a kötelezett nyereségében való részesedésre, különösen az állampapírokból, kötvényekből vagy adóssághelyekből – beleértve az ilyen értékpapírokhoz, kötvényekhez vagy adóssághelyekhez kapcsolódó prémiumokat és díjakat – származó jövedelmek; a késedelmes kifizetésekre vonatkozó pótlékokból származó jövedelmek nem tekintendők kamatnak;

b) az a) pontban említett követelések értékesítésekor, visszatérítésekor vagy visszaváltásakor felhalmozódott vagy tőkésített kamat;

c) a kamatkifizetésekből közvetlenül vagy egy, a 4. cikk (2) bekezdésében említett szervezeten keresztül juttatott jövedelmek, amelyeket a következők osztanak ki:

   i. egy, a 85/611/EGK irányelvnek megfelelően engedélyezett ÁÉKBV;

   ii. a 4. cikk (3) bekezdése alapján választásra jogosult szervezetek;

   iii. a 7. cikkben említett területen kívüli illetőségű kollektív befektetési vállalkozások;

▼B

d) a következő vállalkozások és szervezetek részvényeinek vagy üzletrészeinek értékesítésekor, visszatérítésekor vagy visszaváltásakor szerzett jövedelmek, amennyiben ezek a vállalkozások és szervezetek meglévő eszközeik több mint 40 %-át közvetlenül vagy közvetve más kollektív befektetési vállalkozásokon vagy a következőkben említett szervezeteken keresztül az a) pontban említett követelések formájában befektetik:

i. egy, a 85/611/EGK irányelvnek megfelelően engedélyezett ÁEKBV;

ii. a 4. cikk (3) bekezdése alapján választásra jogosult szervezetek;

iii. a 7. cikkben említett területen kívüli illetőségű kollektív befektetési vállalkozások.

A tagállamok azonban választhatják azt, hogy a d) pontban szereplő jövedelmeket csak olyan mértékig tekintik kamatnak, amilyen mértékben az ilyen jövedelem az a) és b) pont szerinti kamatkifizetésekből közvetlenül vagy közvetetten eredő nyereségeknek felel meg.

(2) Amennyiben egy kifizető az (1) bekezdés c) és d) pontja tekintetében nem rendelkezik a kamatkifizetésekből eredő jövedelem arányára vonatkozó információval, a jövedelem teljes összegét kell kamatnak tekinteni.

(3) Amennyiben egy kifizető az (1) bekezdés d) pontja tekintetében nem rendelkezik információval a követelésekbe, illetve az említett bekezdés meghatározása szerinti részvényekbe vagy üzletrészekbe fektetett eszközök százalékos arányáról, e százalékos arányt 40 % felettinek kell tekinteni. Amennyiben nem tudja meghatározni a haszonhúzó által szerzett jövedelem összegét, a jövedelmet úgy kell tekinteni, hogy az megfelel a részvények vagy üzletrészek értékesítéséből, visszatérítéséből vagy visszaváltásából eredő jövedelemnek.

(4) Amennyiben az (1) bekezdésben meghatározott kamatot egy, a 4. cikk (2) bekezdésében említett szervezet által vezetett számlára fizetik ki vagy írják jóvá, és ez a szervezet a 4. cikk (3) bekezdése alapján nem jogosult választásra, akkor azt az ilyen szervezet általi kamatkifizetésnek kell tekinteni.

(5) Az (1) bekezdés b) és d) pontja tekintetében a tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy a területükön lévő kifizetők évesítsék az egy évet meg nem haladó időszakra vonatkozó kamatot, és ezt az éves szinten megállapított kamatot kamatként kezeljék akkor is, ha ezen időszakban nem történik értékesítés, visszaváltás vagy visszatérítés.

(6) Az (1) bekezdés c) és d) pontjától eltérve a tagállamok választhatják azt, hogy a kamat fogalmából kizárnak bármely, az említett rendelkezésekben említett, saját területükön letelepedett vállalkozásoktól vagy szervezetektől eredő jövedelmet, amennyiben az ilyen szervezetek (1) bekezdés a) pontjában említett követelésekbe való befektetései nem haladják meg eszközeik 15 %-át. Hasonlóképpen, eltérve a (4) bekezdéstől, a tagállamok választhatják azt, hogy az (1) bekezdésben említett kamat fogalmából kizárják a 4. cikk (2) bekezdésében említett, területükön letelepedett olyan szervezetek számlájára kifizetett vagy arra jóváírt kamatot, amelyek nem jogosultak a 4. cikk (3) bekezdése alapján való választásra, amennyiben az ilyen szervezetek (1) bekezdés a) pontjában említett követelésekbe való befektetései nem haladják meg eszközeik 15 %-át.

Az egyik tagállam által megtett ilyen választás a többi tagállamra is kötelező érvényű.

(7) A (1) bekezdés d) pontjában, valamint a (3) bekezdésben említett százalékos arány 2011. január 1-jétől 25 %.

(8) Az (1) bekezdés d) pontjában, valamint a (6) bekezdésben említett százalékos arányt az érintett vállalkozások vagy szervezetek alapszabályában vagy létesítő okiratában meghatározott befektetési politiká-

▼B

jára, ezek hiányában az érintett vállalkozások vagy szervezetek eszközeinek tényleges összetételére való hivatkozással kell meghatározni.

7. cikk

Területi hatály

Ezen irányelvet az olyan kifizető által kifizetett kamatra kell alkalmazni, amely azon a területen telepedett le, amelyre a Szerződés annak 299. cikke értelmében vonatkozik.

II. FEJEZET

INFORMÁCIÓCSERE

8. cikk

Kifizető általi információszolgáltatás

(1) Amennyiben a haszonhúzó a kifizetőétől eltérő tagállamban bír illetőséggel, a kifizető által a letelepedése szerinti tagállam illetékes hatósága részére kötelezően szolgáltatott információ legalább a következőket tartalmazza:

a) a 3. cikknek megfelelően megállapított haszonhúzó személyazonossága és illetősége;

b) a kifizető neve és címe;

c) a haszonhúzó bankszámlaszáma vagy ennek hiányában a kamatot eredményező követelés meghatározása;

d) a (2) bekezdés szerinti kamatkifizetésre vonatkozó információ.

(2) A kifizető által a kamatkifizetés tekintetében kötelezően szolgáltatott információ minimális adattartalma a következő kamatkategóriákat különbözteti meg:

a) a 6. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti kamatkifizetés esetén: a kifizetett vagy jóváírt kamat összege;

b) a 6. cikk (1) bekezdésének b) vagy d) pontja szerinti kamatkifizetés esetén: vagy az említett bekezdésekben említett kamat vagy jövedelem összege, vagy az értékesítésből, visszaváltásból vagy visszatérítésből eredő jövedelmek teljes összege;

c) a 6. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerinti kamatkifizetés esetén: vagy az e bekezdésben említett jövedelem összege, vagy a kifizetett teljes összeg;

d) a 6. cikk (4) bekezdése szerinti kamatkifizetés esetén: a 4. cikk (2) bekezdésében említett szervezet olyan tagjainak elszámolható kamat összege, akik teljesítik az 1. cikk (1) bekezdésének és a 2. cikk (1) bekezdésének feltételeit;

e) amennyiben egy tagállam él a 6. cikk (5) bekezdése szerinti választással: az éves szinten megállapított kamat összege.

A kifizető által kötelezően szolgáltatott, kamatkifizetésre vonatkozó információ minimális adattartalmát azonban a tagállamok korlátozhatják a kamat vagy a jövedelem teljes összegére, valamint az értékesítésből, visszaváltásból vagy visszatérítésből eredő jövedelem teljes összegére.

▼B

9. cikk

Automatikus információcsere

(1) A kifizető tagállamának illetékes hatósága a 8. cikkben említett információt közli a haszonhúzó illetősége szerinti tagállam illetékes hatóságával.

(2) Az adott évben teljesített valamennyi kamatkifizetésre vonatkozó információt évente legalább egyszer automatikusan kell átadni, a kifizető adóévének végét követő hat hónapon belül.

(3) Ezen irányelv eltérő rendelkezései hiányában, a 77/799/EGK irányelv rendelkezéseit kell alkalmazni az ezen irányelv szerinti információcserére. A 77/799/EGK irányelv 8. cikke azonban nem vonatkozik az e fejezet alapján nyújtandó információra.

III. FEJEZET

ÁTMENETI RENDELKEZÉSEK

10. cikk

Átmeneti időszak

(1) A 17. cikk (2) és (3) bekezdésében említett időponttól kezdődő átmeneti időszak alatt, valamint a 13. cikk (1) bekezdésére is figyelemmel Belgium, Luxemburg és Ausztria nem köteles a II. fejezet rendelkezéseit alkalmazni.

Ezen országok azonban a II. fejezetnek megfelelően a többi tagállamtól kapnak információt.

Az átmeneti időszak alatt ezen irányelv célja az, hogy biztosítsa az egyik tagállamban haszonhúzónak minősülő, de egy másik tagállamban illetőséggel bíró természetes személy részére kamat formájában történő kifizetés legkisebb tényleges adóztatását.

(2) Az átmeneti időszak a következő időpontok közül a későbbit követő első teljes pénzügyi év végén fejeződik be:

— azon időpont, amelyen a Tanács egyhangú határozata alapján az Európai Közösség, valamint az Svájci Államszövetség, a Liechtensteini Hercegség, a San Marinó-i Köztársaság, a Monacói Hercegség és az Andorrai Hercegség közötti, 2002. április 18-án közzétett, az adóügyekkel kapcsolatos információcseréről szóló OECD modell egyezményben (a továbbiakban: OECD Modell Egyezmény) meghatározottak szerinti megkeresés alapján történő információcsere előírásáról szóló megállapodás hatályba lép, tekintettel a vonatkozó területeiken letelepedett kifizetők által az irányelv hatálya alá tartozó területen illetőséggel bíró haszonhúzók részére az ezen irányelvben meghatározottak szerint végrehajtott kamatkifizetésekre, továbbá az ilyen kifizetésekre a fentiekkel megegyező országok által a 11. cikk (1) bekezdésében említett megfelelő időszakokra vonatkozóan meghatározott arányú forrásadóra,

— azon időpont, amikor a Tanács egyhangú határozatot hoz arról, hogy az Amerikai Egyesült Államok kész az OECD Modell Egyezmény meghatározása szerinti megkeresés alapján történő információcserére, tekintettel a területén letelepedett kifizetők által az azon a területen lakó haszonhúzók részére végrehajtott kamatkifizetésekre, amelyekre az irányelv vonatkozik.

(3) Az átmeneti időszak végén Belgium, Luxemburg és Ausztria köteles alkalmazni a II. fejezet rendelkezéseit és köteles megszüntetni a 11. és 12. cikk szerinti forrásadónak és a bevétel megosztásának alkalmazását. Amennyiben az átmeneti időszak alatt Belgium, Luxem-

▼B

burg vagy Ausztria a II. fejezet alkalmazását választja, nem alkalmazza tovább a 11. és 12. cikk szerinti forrásadót és a bevétel megosztását.

11. cikk

Forrásadó

(1) Amennyiben a haszonhúzó nem a kifizető letelepedése szerinti tagállamban bír illetőséggel, a 10. cikkben említett átmeneti időszak alatt Belgium, Luxemburg és Ausztria az átmeneti időszak első három évben 15 %-os, a következő három évben 20 %-os és azt követően pedig 35 %-os forrásadót vet ki a kamatra.

(2) A kifizető a következőképpen állapítja meg a forrásadót:

a) a 6. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti kamatkifizetés esetén: a kifizetett vagy jóváírt kamat összegére;

b) a 6. cikk (1) bekezdésének b) vagy d) pontja szerinti kamatkifizetés esetén: az e pontokban említett kamat vagy jövedelem összegére, vagy a kedvezményezett által viselt azonos hatású fizetési kötelezettség kivetésével az értékesítésből, visszaváltásból vagy visszatérítésből eredő jövedelem teljes összegére;

c) a 6. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerinti kamatkifizetés esetén: az e pontban említett jövedelem összegére;

d) a 6. cikk (4) bekezdése szerinti kamatkifizetés esetén: a 4. cikk (2) bekezdésében említett szervezet egyes olyan tagjainak elszámolható kamat összegére, akik az 1. cikk (1) bekezdésének és a 2. cikk (1) bekezdésének feltételeit teljesítik;

e) amennyiben egy tagállam él a 6. cikk (5) bekezdése szerinti választással: az éves szinten megállapított kamat összegére.

(3) A (2) bekezdés a) és b) pontjának alkalmazásában a forrásadót arányosan arra az időszakra kell megállapítani, amíg a követelés a haszonhúzónál volt. Ha a kifizető a birtokában lévő információ alapján nem tudja meghatározni ezt az időszakot, akkor úgy jár el, mintha a követelés a létezése teljes időtartama alatt a haszonhúzónál lett volna, hacsak a haszonhúzó nem szolgáltat bizonyítékot a szerzés időpontjára vonatkozóan.

(4) A forrásadónak a kifizető tagállama által történő kivetése nem zárja ki a haszonhúzó illetősége szerinti tagállamot a jövedelem nemzeti joga szerinti adóztatásából, amennyiben ez a Szerződéssel összeegyeztethető.

(5) Az átmeneti időszak alatt a forrásadót kivető tagállamok előírhatják, hogy a 4. cikk (2) bekezdésében említett, más tagállamban letelepedett szervezetnek kamatot kifizető vagy kamatot biztosító gazdasági szereplőt (az említett szervezet helyett) kifizetőnek tekintsék, és e kamatra forrásadót vessenek ki, hacsak a szervezet hivatalosan hozzá nem járul ahhoz, hogy nevét, címét és a neki kifizetett vagy a részére biztosított kamat teljes összegét a 4. cikk (2) pontjának megfelelően közöljék.

12. cikk

A bevétel megosztása

(1) A 11. cikk (1) bekezdésének megfelelően forrásadót kivető tagállamok bevételük 25 %-át visszatartják és a bevétel 75 %-át átutalják a haszonhúzó illetősége szerinti tagállamnak.

(2) A 11. cikk (5) bekezdésének megfelelően forrásadót kivető tagállamok a bevétel 25 %-át visszatartják és 75 %-át átutalják a többi tagállamnak arányosan az e cikk (1) bekezdése szerint végrehajtott átutalásokkal.

▼B

(3) Az ilyen átutalásokra az (1) bekezdés esetén a kifizető tagállamában vagy a (2) bekezdés esetén a gazdasági szereplő tagállamában az adóév végét követő hat hónapon belül kerül sor.

(4) A forrásadót kivető tagállamok megteszik a bevételmegosztási rendszer megfelelő működéséhez szükséges intézkedéseket.

13. cikk

Forrásadó-eljárás alóli kivételek

(1) A 11. cikknek megfelelően forrásadót kivető tagállamok előírják a következő eljárások egyikének vagy mindegyikének alkalmazását annak érdekében, hogy a haszonhúzók a forrásadó alóli mentességet kérelmezhessék:

a) egy olyan eljárás, amely lehetővé teszi a haszonhúzó számára, hogy meghatalmazza a kifizetőt, hogy a II. fejezetnek megfelelően szolgáltasson információt, e megbízás kiterjed az e kifizető által a haszonhúzó részére kifizetett minden kamatra; ilyen esetekben a 9. cikk rendelkezéseit kell alkalmazni;

b) egy olyan eljárás, amely biztosítja, hogy ne vessenek ki forrásadót, amennyiben a haszonhúzó bemutat kifizetőjének egy, az illetősége szerinti tagállam illetékes hatósága által a nevére kiállított és a (2) bekezdésnek megfelelő igazolást.

(2) A haszonhúzó kérelmére az illetősége szerinti tagállam illetékes hatósága igazolást állít ki, amely a következőket tartalmazza:

a) a haszonhúzó neve, lakcíme és adó- vagy egyéb azonosító száma, ennek hiányában születési ideje és helye;

b) a kifizető neve és címe;

c) a haszonhúzó bankszámlaszáma vagy ennek hiányában az értékpapír azonosító jele.

Az ilyen igazolás egy három évet meg nem haladó időszakra érvényes. Az igazolást bármely azt kérelmező haszonhúzó részére a kérelmet követő két hónapon belül ki kell állítani.

14. cikk

Kettős adóztatás elkerülése

(1) A haszonhúzó illetősége szerinti tagállam a (2) és (3) bekezdés rendelkezéseinek megfelelően biztosítja a 11. cikkben említett forrásadó kivetéséből eredő kettős adóztatás elkerülését.

(2) Amennyiben a haszonhúzó által kapott kamatra a kifizető székhelye szerinti tagállamban forrásadót állapítanak meg, akkor részére a haszonhúzó illetősége szerinti tagállam a nemzeti jogának megfelelően beszámítást biztosít a levont adónak megfelelő összeg erejéig. Amennyiben ez az összeg meghaladja az illetőség szerinti tagállam nemzeti joga szerint fizetendő adó összegét, a tagállam a levont adó többletként jelentkező összegét visszafizeti a haszonhúzónak.

(3) Amennyiben a 11. cikkben említett forrásadón kívül a haszonhúzó által kapott kamatot bármely más típusú forrásadónak is alávetik, és az illetősége szerinti tagállam a nemzeti jogának vagy a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezményeknek megfelelően az ilyen forrásadóra vonatkozóan beszámítást biztosít, akkor az ilyen egyéb forrásadót a (2) bekezdésben említett eljárás alkalmazása előtt be kell számítani.

(4) A haszonhúzó illetősége szerinti tagállam a (2) és (3) bekezdésben említett beszámítási rendszert a 11. cikkben említett forrásadó-visszatérítéssel helyettesítheti.

▼B

15. cikk

Hitelviszonyt megtestesítő átruházható értékpapírok

(1) A 10. cikkben említett átmeneti időszak alatt, de legkésőbb 2010. december 31-ig nem tekintik a 6. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti követelésnek az olyan belföldi és nemzetközi kötvényeket és egyéb hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokat, amelyeket először 2001. március 1. előtt bocsátottak ki, vagy amelyek eredeti kibocsátási tájékoztatóját a 80/390/EGK tanácsi irányelv ([1]) szerint az illetékes hatóságok vagy harmadik országok felelős hatóságai ezen időpont előtt jóváhagyták, feltéve hogy 2002. március 1-jén vagy azt követően nem bocsátanak ki további ilyen hitelviszonyt megtestesítő átruházható értékpapírokat. Amennyiben azonban a 10. cikkben említett átmeneti időszak 2010. december 31. után folytatódik, e cikk rendelkezéseit csak az olyan hitelviszonyt megtestesítő átruházható értékpapírok tekintetében kell tovább alkalmazni:

— amelyek bruttósítási és lejárat előtti visszaváltási záradékot tartalmaznak, és

— amelyeknél a 4. cikk értelmében a kifizető olyan tagállamban telepedett le, amely a 11. cikkben említett forrásadót alkalmazza, és e kifizető egy másik tagállamban illetőséggel bíró haszonhúzó részére fizet kamatot vagy közvetlenül annak javára kamatkifizetést ír jóvá.

Amennyiben az előzőekben említett értékpapírból egy kormány, vagy a mellékletben meghatározottak szerint hatóságként eljáró vagy egy nemzetközi szerződés által elismert kapcsolódó szervezet 2002. március 1-jén vagy azt követően további kibocsátást hajt végre, az ilyen értékpapír kibocsátásának teljes egészét – amely az eredeti kibocsátásból és bármely további kibocsátásból áll – a 6. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerint követelésnek kell tekinteni.

Amennyiben a második albekezdés által nem szabályozott bármely más kibocsátó által kibocsátott, fent említett hitelviszonyt megtestesítő átruházható értékpapírokból 2002. március 1-jén vagy azt követően további kibocsátást hajtanak végre, az ilyen további kibocsátást a 6. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerint követelésnek kell tekinteni.

(2) E cikk nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy az (1) bekezdésben említett hitelviszonyt megtestesítő átruházható értékpapírokból eredő jövedelmeket nemzeti joguknak megfelelően adóztassák.

IV. FEJEZET

VEGYES ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

16. cikk

Egyéb forrásadók

Ezen irányelv nem zárja ki azt, hogy a tagállamok nemzeti törvényeiknek vagy a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezményeknek megfelelően a 11. cikkben említettől eltérő típusú forrásadókat vessenek ki.

17. cikk

Átvétel a nemzeti jogba

(1) 2004. január 1. előtt a tagállamok elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szüksé-

([1]) HL L 100., 1980.4.17., 1. o. A 2001/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 184., 2001.7.6., 1. o.) hatályon kívül helyezett irányelv.

▼B

gesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

(2) A tagállamok e rendelkezéseket ►M2 2005. július 1-jétől ◄ kezdve alkalmazzák, amennyiben:

i. a Tanács egyhangú határozatát követően a Svájci Államközösség, a Liechtensteini Hercegség, a San Marinó-i Köztársaság, a Monacói Hercegség és az Andorrai Hercegség ugyanezen időponttól kezdve, az Európai Unióval létrejött megállapodásoknak megfelelően olyan intézkedéseket alkalmaz, amelyek az ezen irányelvben szereplő intézkedésekkel egyenértékűek;

ii. minden rendelkezés vagy olyan rendelkezés hatályban van, amely biztosítja, hogy minden vonatkozó függő vagy társult terület (a Csatorna-szigetek, a Man-sziget és a függő vagy társult karibi területek) ugyanezen időponttól kezdve az ezen irányelv II. fejezetében előírtakkal azonos módon automatikus információcserét alkalmaz (vagy a 10. cikkben meghatározott átmeneti időszak alatt a 11. és 12. cikkben foglalt feltételekkel azonos feltételek mellett forrásadót alkalmaz).

(3) A Tanács 2005. január 1. előtt legalább hat hónappal egyhangúlag határoz arról, hogy a vonatkozó intézkedések harmadik országokban és az érintett függő vagy társult területeken való hatálybalépésének időpontja tekintetében a (2) bekezdésben megállapított feltételt teljesíteni fogják-e. Amennyiben a Tanács úgy dönt, hogy a feltételek nem teljesülnek, a Bizottság javaslata alapján, egyhangú döntéssel, a (2) bekezdés alkalmazása céljából új időpontot fogad el.

(4) Amikor a tagállamok elfogadják azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(5) A tagállamok haladéktalanul tájékoztatják erről a Bizottságot, és közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el, valamint egy megfelelési táblát az ezen irányelv rendelkezéseiről és az általuk elfogadott nemzeti rendelkezésekről.

18. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság háromévenként jelentést küld a Tanácsnak ezen irányelv alkalmazásáról. E jelentések alapján a Bizottság adott esetben megteszi a Tanácsnak az ezen irányelv bármely módosítására vonatkozó javaslatait, amelyek szükségesnek bizonyulnak ahhoz, hogy jobban biztosítsák a kamat formájában történő kifizetések tényleges adóztatását, és hogy megszüntessék a verseny nem kívánatos torzulásait.

19. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő 20. napon lép hatályba.

20. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

▼B

MELLÉKLET

A 15. CIKKBEN EMLÍTETT KAPCSOLÓDÓ SZERVEZETEK JEGYZÉKE

A 15. cikk alkalmazásában a következő testületeket tekintik „hatóságként eljáró vagy nemzetközi szerződés által elismert kapcsolódó szervezet”-nek:

— az Európai Unión belül működő szervezetek:

Belgium	Vlaams Gewest (Flamand régió) Région wallonne (Vallon régió) Région bruxelloise/Brussels Gewest (Brüsszeli régió) Communauté française (Francia közösség) Vlaamse Gemeenschap (Flamand közösség) Deutschsprachige Gemeinschaft (Német nyelvű közösség)

▼M3

Bulgária	Общините (helyhatóságok) Социалноосигурителни фондове (Társadalombiztosítási alapok)

▼B

Spanyolország	Xunta de Galicia (Galícia regionális végrehajtó testülete) Junta de Andalucía (Andalúzia regionális végrehajtó testülete) Junta de Extremadura (Extremadura regionális végrehajtó testülete) Junta de Castilla-La Mancha (Castilla-La Mancha regionális végrehajtó testülete) Junta de Castilla-León (Castilla-León regionális végrehajtó testülete) Gobierno Foral de Navarra (Navarra regionális kormányzata) Govern de les Illes Balears (Baleár-szigetek kormánya) Generalitat de Catalunya (Katalónia autonóm kormánya) Generalitat de Valencia (Valencia autonóm kormánya) Diputación General de Aragón (Aragónia regionális tanácsa) Gobierno de las Islas Canarias (a Kanári-szigetek kormánya) Gobierno de Murcia (Murcia kormánya) Gobierno de Madrid (Madrid kormánya) Gobierno de la Comunidad Autonóma del País Vasco/Euzkadi (Baszkföld autonóm közösségének kormánya) Diputación Foral de Guipúzcoa (Guipúzcoa regionális tanácsa) Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia (Vizcaya regionális tanácsa) Diputación Foral de Alava (Alava regionális tanácsa) Ayuntamiento de Madrid (Madrid városi tanácsa) Ayuntamiento de Barcelona (Barcelona városi tanácsa) Cabildo Insular de Gran Canaria (Gran Canaria szigeti tanácsa) Cabildo Insular de Tenerife (Tenerife szigeti tanácsa) Instituto de Crédito Oficial (Állami Hitelintézet) Instituto Catalán de Finanzas (Katalónia Pénzügyi Intézete) Instituto Valenciano de Finanzas (Valencia Pénzügyi Intézete)
Görögország	Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (Nemzeti Távközlési Szervezet) Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (Nemzeti Vasúti Szervezet) Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (Állami Elektromos Művek)
Franciaország	La Caisse d'amortissement de la dette social (CADES) (Társadalombiztosítási Adósságtörlesztő Pénztár) L'Agence française de développement (AFD) (Francia Fejlesztési Hivatal) Réseau Ferré de France (RFF) (Francia Vasúthálózat) Caisse Nationale de Autoroutes (CNA) (Nemzeti Autópálya Alap) Assistance publique Hôpitaux de Paris (APHP) (Párizsi Kórházi Köztámogatás) Charbonnages de France (CDF) (Francia Széntanács) Entreprise minière et chimique (EMC) (Bánya- és Vegyipari Vállalat)
Olaszország	Régiók Tartományok Helyhatóságok Cassa Deposit e Prestiti (Betéti és Kölcsönalap)

▼M1

Lettország	Pašvaldības (helyi önkormányzatok)
Lengyelország	gminy (települések) powiaty (körzetek) województwa (vajdaságok) związki gmin (települések szövetsége) powiatów (körzetek szövetsége) województw (vajdaságok szövetsége) miasto stołeczne Warszawa (Varsó főváros) Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Mezőgazdasági Szerkezetváltási és Modernizációs Ügynökség) Agencja Nieruchomości Rolnych (Mezőgazdasági Ingatlan-Ügynökség)

▼B

Portugália	Região Autonóma da Madeira (Madeira autonóm régió) Região Autonóma dos Açores (Azori-szigetek autonóm régió)

▼M3

Románia	autoritățile administrației publice locale (helyi közigazgatási szervek)

▼M1

Szlovákia	mestá a obce (települések) Železnice Slovenskej republiky (Szlovák Vasúttársaság) Štátny fond cestného hospodárstva (Állami Útkezelő Alap) Slovenské elektrárne (Szlovák Erőművek) Vodohospodárska výstavba (Vízgazdálkodási Építőtársaság).

▼B

— nemzetközi szervezetek:

Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank

Európai Beruházási Bank

Ázsiai Fejlesztési Bank

Afrikai Fejlesztési Bank

Világbank/IBRD/IMF

Nemzetközi Finanszírozási Társaság

Amerika-közi Fejlesztési Bank

Európa Tanács Szociális Fejlesztési Alap

Euratom

Európai Közösség

Corporación Andina de Fomento (CAF) (Andok-vidéki Fejlesztési Társaság)

Eurofima

Európai Szén- és Acélközösség

Északi Beruházási Bank

Karibi Fejlesztési Bank

A 15. cikk rendelkezései nem sértenek semmilyen nemzetközi kötelezettséget, amelyeket a tagállamok a fent említett nemzetközi szervezetek tekintetében esetleg vállaltak.

— ►C1 harmadik államokbeli szervezetek: ◄

Azok a szervezetek, amelyek a következő követelményeknek megfelelnek:

1. ►C1 a nemzeti kritériumok szerint a szervezet egyértelműen közjogi szervezetnek minősül; ◄

2. ►C1 az ilyen közjogi szervezet olyan nem piaci szereplő, amely elsősorban nem piaci javakat és szolgáltatások biztosítása mellett a közjó érdekében kezeli és finanszírozza a tevékenységek egy olyan csoportját, amelyet ténylegesen az államháztartás ellenőriz; ◄

3. ►C1 az ilyen közjogi szervezet nagy és rendszeres állampapír-kibocsátó; ◄

4. az érintett állam garantálni tudja, hogy ►C1 az ilyen közjogi szervezet bruttósítási záradék esetén nem fog lejárat előtti visszaváltást eszközölni. ◄